

crkvu. U Jeronimovoj je špilji često boravio svoje dane po koji pustinjač, nakon što se je zasitio bučnoga života u svijetu, da pred Bogom okaje mladenačke svoje prekršaje. Nekoji su tvrdili da je tu boravio i Nestor hrvatskih pjesnika, dika i ponos grada Splita, Marko Marulić. —

U doba kojim se bavimo živio je u špilji svetoga Jerolima pustinjač Ilija, koga je narod samo pod tim imenom poznao. Je li to bilo pravo njegovo ime, i je li on doista bio samo isposnik, toga nije znao nitko; kao što nitko nije znao, kako ni odakle je došao. Narod ga je vrlo štovao poradi njegova isposničkog života i prilazio je k njemu za duhovnu pomoć, vjerujući u izvanrednu moć njegove molitve. Romantične svoje špilje Ilija nije ostavljao nikad, osim u ranu zoru blagdanâ, da pribiva službi Božjoj u crkvi poljudskih fratara, ili da inače, u duhovnom poslu, pohodi časnoga oca Mikulu. O drugim kakvim njihovim vezama nitko nije ništa ni slutio, osim njih dvojice i gdje kojega rijetkoga pozdanika senjskih Uskoka. —

Nije se još bio prostro ni prvi suton, kad je vrtlar Lovro, kao da su ga vile nosile, dospio do pustinjačkove špilje, verujući se po pustim puteljcima, kako mu je bio naložio otac Mikula. Dok je pustinjač Ilija razabrao, da je Lovro poslanik časnoga Mikule, primio ga je vrlo srdačno. Lovro mu je odmah razložio o čemu se radi, pa su se oba požurila da naprave suhadi i drva, da im vatre, kako je odredio otac Mikula, budu veselije plamsale.

Kako one večeri mjesečine nije bilo, a bio se nadvio i tanak oblak, da se nije vidjelo zvijezdama traga, mrak se je brzo ulovio, da nisi lako razabirao na nekoliko koračaja tamne predmete. Pustinjač se je najprije Bogu pomolio, da im bude u pomoći pri velevažnom poduzeću; pa kad je bilo doba, kresnuo je o kremen, zapalio gubu, koju su podmetnuli pod drva, pa su vatre lako zaplamtjele. Kako se je pak od istočne strane osjećao lagani lahorić, to su oba, i pustinjač Ilija i Lovro, posjedali na tu stranu otkud se je lahorić osjećao. Tako su bili zaštićeni i od dima i od topline, pa su laglje mogli poticati vatru i slobodno promatrati morsku pučinu.

Vrijeme im je sporo protjecalo, kao što se pričinja svakomu koji čeka. Ali se je ipak nizala ura za urom, te nije mogla biti daleko ponoć, kad su oba ugledali na moru sitno crveno svijetlo, koje se je do tri puta pomaljalo, da se nakon par časa opet sakrije. Lovro je bez daha zurio u daleko ono